

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

'Εν 'Αθήναις, 13 Δεκεμβρίου 1892.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 21

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

'Εν 'Αθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... » 8.50
'Εν τῷ 'Εξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
'Εν 'Ρωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία 'Ιουλίου Μαρύ, (μετὰ εἰκό-
νων), μετάφρ. Β' — ΟΠΟΥ Η ΑΓΑΠΗ ΕΚΕΙ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ, διή-
γημα Λ. Τολστόη. (τέλος) — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ BONE, μυθι-
στορία "Εκτωρὸς Μαλῶ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΛΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς 'Αθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοστίμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

— Καλά, ἐγὼ εἶμαι, τί μὲ κυτᾶξεις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ; (Σελὶς 130).

Διακρίπεται ὀριστικῶς ἡ ἀποστολὴ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων : εἰς πάντας τοὺς μὴ συμμορφωθέντας πρὸς τὴν ἔντυπον ἡμῶν γνωστοποίησιν περὶ ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς αὐτῶν.

Ἡ Διεύθυνσις

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Τὸ εἶπον... Ἡ πληγὴ δὲν μοι φαίνεται ποσῶς σπουδαία... Θὰ τὸ γνωρίζετε καὶ σεῖς ὅτι αἱ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πληγαὶ ἢ θανατηφόροι εἶνε ἢ πικρὸς ἀκίνδουνοι, καὶ τότε θεραπεύονται καὶ ἄνευ ἱατροῦ.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔσειε τὴν κεφαλὴν.

Ἄν λοιπὸν οὐδὲν τὸ ἰδιάζον παρατηρήσατε, εἶπε ταπεινωμένως, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐπιστήσω κάλλιον τὴν προσοχὴν σας ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τραύματος. Θὰ σὰς ἦμαι μάλιστα ὑπόχρεως ἂν μοι δώσητε σήμερον, εἰ δυνατόν, λεπτομερὴ ἐπ' αὐτῆς ἔκθεσιν περιλαμβάνουσιν τὰς παρατηρήσεις σας.

— Εὐχαρίστως, κύριε, ὑπέλαθεν ὁ Γεράρδος μὴδὲν ὑποπευόμενος.

Ὁ Πενσὼν ἔβαινε ὀπισθὲν τῶν καὶ εἶχεν ἀκούσει.

— Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν ξέρει ὁ γέρος τί τοῦ γίνεται ! ἐψιθύρισε νηκιστὰ εὐλαβῶς.

Ἀνέλαβον μετὰ τινα λεπτὰ τὴν πρὸς τὴν ἑπαυλιν ἄγουσαν.

Ὁ κ. Λωζιὲ συνώψιζε πρὸς τὸν Πενσὼν τὰς παρατηρήσεις του.

— Ἐχομεν τρεῖς σημαντικὰς ἐνδείξεις. Ἐν πρώτοις, τὸ περιστροφὸν τὸ ὁποῖον ἀνεύρωμεν καὶ τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ ἐξετάσωμεν τὸν ὀπλοποιὸν τοῦ ἐργοστασίου εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει, δυνατόν νὰ μᾶς θέσῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ φονέως ἔχομεν ἔπειτα τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ φόνος ἐγένετο χάριν κλοπῆς καὶ ὁ κ. Παρλαγκὲ θὰ μᾶς πληροφορήσῃ διὰ τὰ ποσὰ ἅτινα ἐνεχείρισε πρὸς τὸν Βαλόν ἔχομεν τέλος τὴν πολυτιμωτέραν ἴσως ὅλων ἐνδείξιν, τὸ παρὰ τοῦ δολοφόνου ληφθὲν τραῦμα. Τί φρονεῖτε καὶ σεῖς, κύριε Πενσὼν ;

— Συμμερίζομαι τῆς γνώμης σας ὡς πρὸς τὰς δύο ἐνδείξεις, κύριε ἀνακριτά. Ὡς πρὸς τὸ περιστροφὸν ὁμῶς...

— Εἶνε ἐνδείξεις πολυτιμῶς, βεβαίως, ἀλάνθαστος.

Ἐπιτρέψατε νὰ μὴ συμμερισθῶ τῆς γνώμης σας ὡς πρὸς αὐτό.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐποίησε χειρονομίαν ὑψηλοφρονος περιφρονήσεως.

Ὁ Πενσὼν τὸ παρατήρησε.

— Ναί, ναί, σὲ γνωρίζω, ἐψιθύρισε, μ' ἐλαμβάνεις ὡς ἀνόητον καὶ δὲν μὲ δίδεις σημασίαν, ἀλλὰ ὀλίγον μὲ μέλει. Λέγω πάντοτε ὅτι σκέπτομαι.

Καὶ ὑψηλοφρονῶς :

— Τόσον μοι φαίνεται παράδοξον τὸ ὅτι ὁ φονεὺς ἔρριψε τὸ περιστροφὸν τοῦ ἐδῶ, εἰς

τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, ἀντὶ νὰ τὸ κρύψῃ εἰς τὸ θυλάκιον του, ὥστε ἕως οὐ μὲ πείσουν θὰ ἐπιμένω φρονῶν ὅτι τὸ ὄπλον ἐτέθη ἐδῶ πρὸ ἀποπλάνησιν τῆς δικαιοσύνης.

— Δὲν παρῶχεσθε λοιπὸν, κ. Πενσὼν, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς διὰ τόνου περιφρονητικοῦ, ὅτι ὁ φονεὺς, μετὰ τὸ ἐγκλημα, ἐταράχθη εἰς σημείον ὥστε ν' ἀπολέσῃ τὴν ψυχραιμίαν του ;... Μὴ λησμονεῖτε ὅτι ὁ φονεὺς ἦτο πληγωμένος... καὶ δυνατόν νὰ παρήτησε τὸ ρεβόλβερ ἵνα φέρῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς πληγῆς... Τίς οἶδεν ἂν δὲν κατέπεσε καὶ χαμαὶ ;... Ὑπάρχει λίμνη αἵματος ἐκεῖ ὅπου ὑποθέτομεν ὅτι ὁ φονεὺς ἐκρύβη καρδοκῶν τὸ θῦμα... ὅτε ἀνηγέρθη, ἐσκέφθη νὰ ὑπάγῃ ὅπως ἐπιτύχῃ τὸν σάκκον, ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθη τὸ περιστροφὸν, ἢ ὅτε ἐσκέφθη εἰς αὐτὸ ἦτο πλέον ἀργά.

— Δυνατόν, ὅπως ὁποῖτε, κύριε ἀνακριτά.

— Ἄ, καλὸν καὶ αὐτό, ὅτι τὸ παραδέχεσθε...

— Ναί, ἀλλὰ λέγω ἐπίσης ὅτι εὕρισκω τὴν ἀσυνεσίαν αὐτὴν παράδοξον... Πολλὰκις ἔχουσι συμβῆ παρόμοιαι ἀποπλάνησεις εἰς τὴν δικαιοσύνην, καὶ συνελήφθησαν τόσοι ἀθῶοι, ἐνῶ οἱ ἐνοχοὶ ἀπελύοντο... Ὁ κ. ἀνακριτὴς γνωρίζει ταῦτα κάλλιον ἐμοῦ !..

— Καὶ ἂν ἡ ἀνακάλυψις τοῦ περιστροφου συνεδράζετο πρὸς ἄλλην ἐνδείξιν, τὴν ὁποίαν σεῖς αὐτὸς ἤδη ἀπεκαλύψατε, καὶ τῆς δέον ν' ἀναγνωρίσητε τὴν σπουδαιότητα... πρὸς τὴν πληγὴν τοῦ φονέως ;

— Θὰ ἔλεγον ὅτι δυνατόν νὰ ἐπετύχωμεν, δυνατόν ὁμῶς καὶ νὰ πλανώμεθα.

— Καὶ ἂν σὰς προέλεγον ὅτι αἱ δύο αὐταὶ ἐνδείξεις, τὸ περιστροφὸν ἀφ' ἐνός, καὶ ἡ πληγὴ ἐξ ἄλλου, συνδυαζόμενα ἐπιβαρύνουσιν, ἢ τοῦλάχιστον καθιστῶσιν ὑποπτον ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον ;

— Θὰ ἔλεγον ὅτι τοῦτο εἶνε σπουδαῖον, λίαν σπουδαῖον, κύριε ἀνακριτά, ἀλλ' ἐν τούτοις...

— Ἐν τούτοις ;

— Ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ περιστροφου μὲ συγχίζει, βλέπετε... Τὸ πρᾶγμα δὲν τὸ εὕρισκω φυσικόν... Καὶ θὰ προσεῖχον, πολὺ θὰ προσεῖχον, προτοῦ ἀποφανθῶ...

— Τὸ αὐτὸ καὶ ἐγὼ θὰ πράξω, ἐστὲ βέβαιος, κ. Πενσὼν, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς μετ' εἰρωνος μειδιάματος.

— Ὡ ! ἐφαντάσθη ὁ κ. Λωζιὲ ὅτι ἀμφέβαλλον περὶ τούτου, ὑπέλαθεν ὁ Πενσὼν μὲ τὸ βλέμμα χαμαὶ νεῦον, μὲ ὑποκριτικὸν τὸ ὄφρος.

Ἐπῆλθε στιγμὴ σιγῆς μεταξὺ τῶν δύο τούτων.

Ὁ Πενσὼν ἐξηκολούθησεν :

— Ὁ κ. ἀνακριτὴς συνέλαβεν ὑπονοίας πρὸς τὸν Βωφόρτ ;...

Ὁ ἀνακριτὴς ἐσκήρτησεν. Ὁ Πενσὼν τῷ κατέστησε ψηλαφητὴν καὶ πραγματικὴν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ἐπελθούσαν ἐκείνῳ ιδεάν.

— Ναί, εἶπεν ἀπλῶς. Παρατήρησα τὸν κ. Βωφόρτ. Μοι φαίνεται ὑποπτος. Πρὸ μικροῦ ἀπώλεσε τὰς αἰσθήσεις του...

— Ἐπιτρέψατε, ἐπιτρέψατε, κύριε ἀνακριτά...

— Ὁ ἀποδώσῃτε τοῦτο εἰς τὴν πληγὴν ; Ἄλλ' ἡ πληγὴ εἶνε ἐλαφροτάτη. Ἐξ ἄλ-

λου, ὁ κ. Βωφόρτ, προκαταλαμβάνων ἐπιδεξίως τὰ πρᾶγματα, ἀναγνωρίζει τὸ ὄπλον ὡς ὁμοιάζον πρὸς ἐν τῶν ἰδικῶν του...

— Φυσικώτατον μοι φαίνεται τοῦτο.

— Ἐως ἐδῶ, ἔστω, ἀλλ' ἂν εἰς τοῦ κ. Βωφόρτ δὲν ἀνεύρωμεν τὸ περιστροφὸν του, θὰ εὕρητε καὶ τοῦτο ἀκόμη εὐεξήγητον ;

— Ἐκεῖ πρέπει νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν μας.

— Γνωρίζω τὴν οικονομικὴν θέσιν τοῦ κ. Βωφόρτ. Τὰ μεταλλεῖά του δὲν πηγαίνουν καλὰ. Ἐπικεῖται δι' αὐτὸν ἡ χρεωκοπία. Ταχέως θὰ εὐρεθῇ εἰς θέσιν νὰ τὰ ἐκποιήσῃ.

— Ὁ κ. Βωφόρτ θεωρεῖται πλούσιος.

— Ἦτο, ἀλλ' ἔχασε πολλὰ κατὰ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς χρόνους... Οὕτω λέγουσιν τοῦλάχιστον, καὶ εὐκολον τὸ νὰ βεβαιωθῇ τις περὶ τούτου.

— Εἰς τρόπον ὥστε νομίζετε ;

— Τίποτε δὲν νομίζω. Ὑποθέτω ἀπλῶς, ἕως οὐ κάλλιον φωτισθῶμεν.

— Ἐλπίζω, κύριε ἀνακριτά, ὅτι αἱ ὑποψίαι σας θὰ καταρρεύσουν ἀφ' ἐαυτῶν, μετὰ τὴν ἱατροδικαστικὴν ἔκθεσιν τοῦ ἱατροῦ Γεράρδου.

— Πῶς τὸ πιστεύετε ;

— Ἀδύνατον ἡ ἐξέτασις τοῦ ἱατροῦ νὰ μὴ μᾶς διαφωτίσῃ, εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἡ ἱατρικὴ ἔκθεσις εἶνε σπουδαιότατης σημασίας.

— Εἰς τρόπον ὥστε αἱ παρατηρήσεις τοῦ ἱατροῦ Γεράρδου θὰ βαρύνωσι πολὺ ἐπὶ τῆς γνώμης σας, κ. Πενσὼν ;

— Τὸ ὁμολογῶ, κύριε ἀνακριτά, διότι, προκειμένου περὶ ἐγκλημάτων, ἔχω μακρὰν πείραν...

— Λοιπὸν, περιμένω καὶ ἐγὼ μετὰ πεποιθήσεως τὴν ἔκθεσιν.

— Μετὰ πεποιθήσεως ;

— Μετὰ φόβου ἂν ἀγαπάτε, μάλλον διότι φοβούμαι, τῷ ὄντι, μὴ μεταβάλλῃτε γνώμην.

— Τὸ μέλλον θὰ μᾶς τὸ ἀποδείξῃ ταχέως, κ. Λωζιέ.

Οἱ δύο ἄνδρες δὲν εἶπόν τι πλέον.

Ἀπεχωρίσθησαν μάλιστα καὶ δὲν συνήνησαν ἀλλήλους εἰμὴ ἀφοῦ ἐπανῆλθον εἰς τὴν ἑπαυλιν.

Ἐκεῖ, ὁ κ. Λωζιέ ἀπέτεινε τὸν λόγον πρὸς τὸν Γεράρδον.

— Μὴ λησμονῆτε, ἱατρέ, τὴν συμβουλὴν τὴν ὁποίαν σὰς ἔχω δώσει.

Ὁ Γεράρδος προσέκλινε δίχως ν' ἀπαντήσῃ.

Τὴν φράσιν αὐτὴν, ἡ ἐπιμονὴ τοῦ δικαστοῦ τὸν ἐθίξεν εὐθέως εἰς τὴν καρδίαν.

Ἐθεώρησε τὸν δικαστὴν, καὶ ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ψυχρᾶς ἐκείνης μορφῆς, ἡ ἀνησυχία τὸν κατέλαβεν.

— Ἀλλὰ τί συμβαίνει ; ἐψιθύρισε...

Στιγμὰς τινας μετὰ τὴν εἰς τὴν ἑπαυλιν ἄφιξίν των, ὁ Βωφόρτ παρεκάλει τὸν Γεράρδον νὰ μεταβῇ παρ' αὐτῷ.

— Ὑποφέρω πολὺ, εἶπεν, ὅλη μου ἡ κεφαλὴ πονεῖ... καὶ ἐπειδὴ θ' ἀναγκασθῶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς Κρέιλ, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μοι κάμετε ἓνα ἐπίδεσμον.

— Εὐχαρίστως.

Ὁ Γεράρδος οὐδένα εἶχεν λόγον ὅπως ἀποκρύψει ἀπὸ τοῦ Βωφόρτ τὴν σύστασιν τὴν ὁποῖαν οἷς ὁ ἀνακριτὴς τῷ εἶχε κάμει.

— Δὲν θέλω ν' ἀγνοῇτε, εἶπεν, ὅτι ὁ κ. Λωζιέ μὲ παρεκάλεσε νὰ ἐξετάσω μετὰ προσοχῆς τὸ τραῦμά σας καὶ νὰ καμῶ σήμερον εὐθὺς ἐκθεσιν δι' αὐτό.

Ὁ Βωφόρτ ἤρχισε νὰ γελά.

— Μὴ ἀνησυχεῖτε δι' αὐτό, φίλε μου, καὶ κάμετε τὸ καθήκον σας. Ὁ κ. Λωζιέ εἶχε ἀνάγκην νὰ λάβῃ ὅλας τοὺς πληροφορίες, νὰ συναθροίσῃ ὅσον τὸ δυνατόν πλεονέστερας πληροφορίας... Τίς οἶδεν ἂν μετὰ τῶν ἐκ τῆς πείρας σας παρατηρήσεων δὲν εὐρέθῃ τις ἡ ὁποία νὰ θέσῃ τὸν ἀνακριτὴν ἐπὶ τὰ ἔγγραφα τοῦ κακούργου;..

— Ὡ! ὦ! πόσον λοιπὸν μὲ θεωρεῖτε ἰσχυρόν;

— Σὰς νομίζω, ὡς πρὸς αὐτά, ἂν μὴ πανίσχυρον, τοῦλάχιστον ὠφελιμώτατον, φίλτατέ μου. Ἐξετάσατε λοιπὸν...

Καὶ ἔλυσεν ὁ ἴδιος τὰς ταινίας.

Καὶ ὁ ἱατρός ὠδήγησε τὸν Βωφόρτ εἰς τὸ μικρὸν θερμικόν, τὸ ὁποῖον γνωρίζομεν ἐν τῇ ἐπαύλει λα Νωβίς.

Ἐκεῖ τὸν ἐβάλε καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τινος ἑδρας καὶ ἐζήτησε ταινίας ἐκ πανίου, λεκάνην πλήρη καθαροῦ ὕδατος καὶ σπόγγον.

Ὅτε τῷ ἔφερον παντὰ τὰ χρειώδη, ἡγεῖρε τὸν προσωρινὸν ἐπίδεσμον, τὸν ὁποῖον πρὸ μικροῦ τῷ εἶχε θέσει, ὅτε ἦσαν παρὰ τὸ ἔλος τῶν Ἐλάφων.

Ἐπλυνεν ἐπιμελῶς τὴν συγκεκολλημένην ἐκ τοῦ αἵματος κόμην, τὴν ἔκαιρε κατὰ μῆκος τοῦ τραύματος· εἶτα ἐπλυνε τὸ τραῦμα αὐτὸ καὶ ἐζήτησε λεπτομερῶς.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐσίγων, ὁ Βωφόρτ, ὑποφέρων, μεθ' ὅλην τὴν ἐλαφρότητα καὶ δεξιότητα τῶν χειρῶν τοῦ ἱατροῦ, καὶ ὁ Γεράρδος ἀφοσιωμένος ὅλως εἰς τὰς παρατηρήσεις του.

Μετὰ παρέλευσιν ὥρας τινός, ὅτε ὁ Βωφόρτ ἠσθάνθη τὸν ἐπίδεσμον περιτυλίγοντα τὸ κρῆνιον του, ἠρώτησε:

— Ἐτελειώσατε, φίλτατέ μου Γεράρδε;

— Ναί, κύριε Βωφόρτ... δὲν σὰς ἔκαμα πολὺ νὰ υποφέρετε;

— Ὁχι, ὄχι καὶ πόσον.

Ὁ Βωφόρτ ἠγέρθη ὀλίγον τι ζαλισμένος.

Ὁ Γεράρδος τὸν ἐθεώρησε κάτωχρος, λίαν ἀνήσυχος, σύνοφρος. Καὶ τὸ βλέμμα του δὲν ἐξέφραζε τὴν αὐτὴν ὡς ἄλλοτε ἐγκαρδίων ἐλευθεριότητα.

Ὁ Βωφόρτ πάραυτα τὸ παρατήρησε.

— Μπᾶ! εἶπε, τί ἔχετε, Γεράρδε; φαίνεται ὡς νὰ εἴσθε κατὰκοπος.

— Τῶνόντι, ὑπέλαθεν ὁ Γεράρδος διὰ φωνῆς ἡλλοιμένης, ἐκοιμήθη πολὺ ἀργά· κληθεὶς εἰς Κρέιλ παρ' ἀσθενούς. Καὶ πολὺ ὀλίγον ἐκοιμήθη τὸ πρωί, ὅτε τὸ τηλεγράφημα τοῦ κ. Λωζιέ ἦλθε νὰ μὲ ἀφυπνίσῃ, προσζενόν μοι βαθεῖαν συγκίνησιν.

— Τραχεῖα ζωὴ, τέκνον μου, ἡ τοῦ ἱατροῦ.

Ἀπαιτεῖται αὐταπάρνησις καὶ ἀφοσίωσις, πρὸ πάντων δὲ θάρρος καὶ υπερβαλλούσα φιλανθρωπία, ἵνα τις τόσα ὑπομένῃ. Τὸ ἐπάγγελμά σας εἶνε σκληρὸν ἐνίοτε.

— Σκληρὸν, ναί, κύριε Βωφόρτ, ἀντεῖπεν ὁ νέος διὰ φωνῆς ὑπὸκώφου, ἀποστρέφων τοὺς

ὀφθαλμούς. Τὸ ἐπάγγελμά μας, τὸ ὁποῖον πολλὰκις ἀνακουφίζει, ἔχει πολλὰκις ἐπίσης νὰ ἐκπληρῶνῃ καθήκοντα δυσάρεστα... Διότι δύναται πολλὰκις νὰ συμβῇ, δὲν εἶνε ἀληθές; νὰ ἔχῃ ὁ ἱατρός νὰ ἐκλέξῃ μετὰ τὴν καθήκοντος καὶ τῆς καρδίας του... μετὰ τῶν ἀνυμνήσεων του καὶ τῆς τιμῆς του.

— Τῶνόντι, καὶ ἀπαιτεῖται μέγα σθένος ψυχῆς τότε, Γεράρδε. Εὐτυχῶς εἴσθε νέος, καὶ ἡ τύχη δὲν σὰς παρυσίασεν ἀκόμη τοιαύτας ἀλλαγὰς περιπτώσεις.

— Ὁχι, εἶπεν ἐκεῖνος βροχῶδες... Εὐτυχῶς ὡς λέγετε.

— Εἴσθε πάντοτε ὠχρός, Γεράρδε... θὰ ἔλεγε τις ὅτι υποφέρετε.

— Μὴ ἀνησυχεῖτε δι' ἐμέ. κύριε Βωφόρτ... καὶ ἀφοῦ σὰς περιέθαλψα, ἐπιτρέψετε ν' ἀποσυρθῶ.

— Βεβαίως. Δὲν εἴσθε ἐλεύθερος; πηγαίνετε, φίλε μου.

Ὁ Γεράρδος κατηθύνθη πρὸς τὴν ὑέλω- τὴν θურαν τοῦ θερμικηπίου τὴν συγκοινωνοῦσαν πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἐπαύλειος.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Βωφόρτ μειδιῶν, ἀφοῦ ὁ κ. Λωζιέ σὰς ἐπεφόρτισε νὰ τῷ κάμετε ἐκθεσιν ἐπὶ τῆς πληγῆς μου, θὰ ἐκάμετε βέβαια παρατηρήσεις.

— Τῶνόντι, εἶπε στενωχωρημένος ὁ Γεράρδος.

— Δύναμαι νὰ τὰς μάθω; Μ' ἐνδιαφέρει τοῦτο.

— Ὁχι, κύριε Βωφόρτ, ἀδυνατῶ νὰ σὰς τὰς εἰπῶ.

— Μπᾶ! καὶ διατί αὐτό; ὑπέλαβε κατὰ πληκτος ὁ Πέτρος.

— Διότι ὀφείλω ἐν πρώτοις νὰ σὰς ἀνακοινώσω πρὸς τὸν κ. Λωζιέ. Ἀλλὰ δὲν ἀμφισβᾶλλω ὅτι ὁ κ. Λωζιέ παρὰ τὰς σὰς καταστάσει γνώστῃς.

— Ἐκ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον μοὶ λέτε τοῦτο, φίλτατε... θὰ ἐστοιχηματίζετε τις, μὰ τὴν πίστιν μου, ὅτι δὲν εἴσθε ὁ αὐτὸς ὡς ἄλλοτε ὡς πρὸς ἐμέ... Τί ἔχετε; ... ἐνατενίσάτε με λοιπὸν κατὰ πρόσωπον!

— Ὑγιαίνειτε, κύριε Βωφόρτ, ὁ κ. Λωζιέ μὲ περιμένει, ὡς γνωρίζετε.

— Πέντε λεπτά ἂν βραδύνητε, τί σημαίνει. Φαίνεται ὡς νὰ μὲ ἀποφεύγετε.

— Ὅποια ἰδέα!...

— Ἀ! εἶπεν ὁ Πέτρος, γελῶν ἀκουσίως του, ἀνεκλύψατε λοιπὸν τίποτε τὸ σοβαρὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου...

— Ἰσως...

— Ἀ! ἀληθῶς;

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, βαθεῖας τὸ πρᾶγμα μ' ἔχει συγκινήσει.

— Καὶ τί ἀνεκαλύψατε;

— Κύριε Βωφόρτ, μὴ μ' ἐρωτᾶτε...

— Τί ἀνεκαλύψατε, ἐπαναμειβόμενος;... τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ δολοφόνου, ἀναμφιβόλως;

— Μὴ ἀστεϊζέσθε.

— Διάβολε! πῶς ἄλλως νὰ σκεφθῶ βλέπων τὰ μεῦτρα ὅπου μοὶ ἐκρεμάσαστε... Ὅπως δῆποτε, μοὶ φαίνεται ὅτι δικαιούμαι νὰ μάθω τί σκέπτεσθε περὶ τῆς πληγῆς μου.

— Ὑγιαίνειτε, κύριε Βωφόρτ.

Ὁ Γεράρδος ἐξῆλθε, διαφεύγων τῆς χειρὸς τοῦ Βωφόρτ προσπαθοῦντος νὰ τὸν κρατήσῃ.

Καὶ ἐκεῖνος ἐκπληκτος, ἐψιθύριζε:

— Μὴ ἔχω πυρετόν; Τί συμβαίνει; Τί τοῦτο σημαίνει;

Ὁ ἀνακριτὴς ἀνέμενε τὸν Γεράρδον μετ' ἄκρας ἀνυπομονησίας.

— Λοιπὸν; ἠρώτησε βλέπων αὐτὸν προσερχόμενον. Τί ἀνεκαλύψατε;

— Μικρὰ πράγματα. Θὰ συντάξω ἄλλως τε εὐθὺς τὴν ἐπὶ τοῦτο ἐκθεσίν μου καὶ κάμετε ἐπ' αὐτῆς τὰς κρίσεις σας.

— Τὴν περιμένω, κύριε, εἶπεν ὁ Λωζιέ ἀσημονῶν. Προσθέτω μάλιστα ὅτι τὴν περιμένω πλήρως ἐμπιστοσύνης. Καὶ περιττὸν θεωρῶ τὸ νὰ ἐπηρεάσω τὴν γνώμην σας.

— Ἡ γνώμη μου, κύριε, στηρίζεται ἐπὶ παρατηρήσεων, δηλ. ἐπὶ γεγονότων. Παρατηρήσεις, γεγονότα θὰ σὰς παραδώσω, χωρὶς νὰ ἐκφέρω γνώμης ἐπ' αὐτῶν. Δὲν ἔχω ποσὸς νὰ ἐπεκταθῶ πέραν τοῦ ἐκ τῆς ἐπιστήμης καθήκοντός μου.

— Καὶ πλέον τι δὲν σὰς ζητῶ, ὑπέλαβε ξηρῶς ὁ γηραιὸς ἀνακριτὴς.

Ὁ ἱατρός ἐπῆγε καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Βελόν.

Ἐκεῖ, μετὰ μικρὰν ἀναψυχὴν, ὠχρός πάντοτε καὶ σύννοος, συνέταξε τὴν ἐκθεσίν του. ἀναγινώσκων πᾶσαν φράσιν ἣν ἔγραφε, σταθμίζων τὰς λέξεις του.

Ἐφ' ὅσον προσήγγιζεν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐκθέσεώς του, καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον περίλυπος.

Τὸ ἐξαγόμενον εἶνε τυπικὸν καὶ λογικόν, ἐψιθύρισε... Τί λοιπὸν παρατήρησα; τί ἐσκέφθην; τί ἔγραψα;... Πῶς δύναται λοιπὸν νὰ ὑποπτεύωνται τὸν κ. Βωφόρτ, τὸν ἐξαίρετον καὶ ἀνώτερον καὶ τῆς ἐλαχίστης ὑπονοίας ἀνθρωπινῶν αὐτόν; Τῇ πάρχῃ ἐδῶ ἄθροισμα ἐνδείξεων ἃς συνήνωσεν ἡ τύχη, ἀλλὰ παραδόξων τῇ ἀληθείᾳ... Εὐτυχῶς ὅτι ὁ κ. Βωφόρτ εἶνε ἀθῶος καὶ αὐτὰ ὅλα εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς τύχης. Καὶ ὁ φίλος μου ἐν συντόμῳ, — ἂν ὁ κ. Λωζιέ ἐκδηλώσῃ φανερῶς τὰς ὑποψίας του, — ὁ φίλος μου θὰ δικαιολογηθῇ. Πρὸς τί αὐτὴ ἡ ἀναφορά, ἀφοῦ θεωρῶ γελοῖον καὶ τὸ νὰ σκεφθῇ τις ἄπλως ὅτι ὁ κ. Βωφόρτ ἀνεμίχθη εἰς τὸ ἔγκλημα;...

Ἐλαβε τὸν χάρτην, τὸν συνέπτυξεν, ἤτοιμάζετο νὰ τὸν σχίσῃ.

Σκέψις τις τὸν ἀνεχαίτισεν.

— Ἀφοῦ εἶμαι πεπεισμένος περὶ τοῦ ἀκριβοῦς τῶν παρατηρήσεών μου, μοὶ εἶνε ἀπηγορευμένον νὰ τὰς ἐξαφανίσω. Πρέπει νὰ τὰς δώσω εἰς τὸν κ. Λωζιέ ὅστις τὰς περιμένει. Αὐτὸ ἐπιβάλλει τὸ καθήκον. Πρὸς τί νὰ τὰς ἐξαφανίσω; Θὰ ἐστέλλετο ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ καὶ Κύριος οἶδε τί θ' ἀνεκαλύπτειν;

Καὶ ὑπέγραψε τὴν ἐκθεσιν ἀφοῦ ἐσημείωσεν ὑπ' αὐτὴν τὴν χρονολογίαν.

Πέντε μετέπειτα λεπτά, τὴν ἐνεχείριζε πρὸς τὸν ἀνακριτὴν.

Ὁ κ. Λωζιέ τὴν ἤνοιξε, τὴν διέτρεξε δι' ἐνὸς βλέμματος.

— Ἀ! ὦ! εἶπε. τὸ ὑποπτευόμενον καλῶς ὅτι ὁ ἱατρός θ' ἀνεκαλύπτει οὐσιώδη πράγματα, ἐκεῖ ὅπου ἡμεῖς τίποτε δὲν ἐβλέπομεν.

Ἀνέλαθε χωρία τινὰ τῆς ἐκθέσεως καὶ τ' ἀνέγνωσεν ἐκ νέου προσεκτικώτερον.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἀνεγίνωσκεν ὑψηλοφώνως, τονίζων ἰδιαζόντως φράσεις τινάς :

« Ἐπιστοποιήσαμεν ὅτι ἡ σφαῖρα τῆς ὑποίας καθωρίσαμεν τὴν βολήν, ἐρρίφθη ἐξ ἀποστάσεως τριῶν καὶ πλέον μέτρων, διότι δὲν παρετηρήσαμεν κανὲν τῶν ἰδιαιτέρων συμπτωμάτων τῶν χαρακτηριζόντων τὰ ἐκ τοῦ συνεγγυς τραύματα. Εἶνε, ἄλλως τε ἡ παρατήρησίς μας ὁμοία πρὸς ἐκείνην ἣν ἐκάμμεν ἐπὶ τῆς πληγῆς τοῦ στήθους, παρὰ τῷ Βαλόν. Δυσκολευόμεθα νὰ ὀρίσωμεν τὰς διαστάσεις τῆς σφαίρας τῆς προσβολῆς τὸν κ. Βωφόρτ. Ἐκ τοῦ ἀνοίγματος τῶν χειλέων τῆς πληγῆς μᾶς ἐπιτρέπεται ν' ἀποφανθῶμεν ὅτι ἡ βολή ἦτο τῆς δυνάμεως τοῦ εἰς τοὺς θάμνους εὐρεθέντος περιστρόφου· ἀλλ' οὐδὲν βεβαίον ὅτι δὲν ἦτο αὕτη μικρότερα ἢ μεγάλειτέρα... »

— Ἄ ! εἶπεν ὁ κ. Λωζιέ, ὕψων τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ ἱατροῦ, ἀδύνατον λοιπὸν σᾶς ἦτο νὰ ἐκφέρητε ὀριστικὴν γνώμην ;

— Ἀπολύτως.

— Ἡ ὀριστικὴ σᾶς ἐν τούτοις γνώμη, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου, θὰ ἦτο μεγάλῃς σημασίας. Παρατηρήσατε κύριε Γεράρδε ὅτι ἔχομεν δύο περιστροφὰς παίζοντα τὸ μέρος τῶν εἰς τὸ ὄραμα· τὸ τοῦ δολοφόνου καὶ τὸ τοῦ κ. Βαλόν τοῦ ὁποίου ἡ βολή κατὰ πολὺ στερεῖται τῆς δυνάμεως τοῦ ἄλλου. Μὲ ἐννοεῖτε ;

— Σᾶς ἀκούω, κύριε, καὶ ζητῶ νὰ διαφωτισθῶ.

— Ὑποθέσωμεν ὅτι ἐσχηματίσκατε τὴν πεποιθηθὲν σᾶς... Τὰ πράγματα εὐθὺς τότε ἀπλοποιούνται...

— Ἀλλὰ τί σκέπτεσθε λοιπὸν, κύριε, εἶπεν ὁ Γεράρδος μετ' ἀποτόμου κινήσεως... Μοὶ ζητεῖτε νὰ διατυπώσω εὐκρινέστερον κατηγορίαν τυπικὴν ἢ δῆλωσιν περὶ ἀθωότητος, ὡς πρὸς τὸν κ. Βωφόρτ...

— Δὲν εἶμαι ὑπόχρεως νὰ ἐξετάσω τὴν ὑπόθεσιν ὑφ' ὅλας αὐτῆς τὰς φάσεις ;

— Ἀλλὰ, κύριε, κατηγορία κατὰ τοῦ κ. Βωφόρτ θὰ κατέρρεεν ἀφ' ἐκυτῆς.

— Τίς οἶδεν. Εἰς ζητήματα τῆς ἀστυνομίας, ὡς ἔλεγε τὸ πρῶτ' ὁ κ. Πενσὼν, πρέπει ὅλα τὰ ἀπρόοπτα νὰ τὰ περιμένῃ τις. Ἄλλως τε μάταιον τὸ νὰ συζητῶμεν τὰ τοιαῦτα. Ἦθελον μόνον νὰ σᾶς κάμω νὰ παρατηρήσητε πόσον εὐκὺς ἴσως θὰ σᾶς ἦτο τὸ νὰ ἐβόηθητε τὴν δικαιοσύνην ὅπως σχηματίσῃ πεποιθησιν, ἂν ἡ ἐκθεσίς σας ἦτο κατὰ τι ἀκριβεστέρα.

— Τὸ πρᾶγμα κύριε, σᾶς δηλῶ ἐν ὀνόματι τῆς ἐπιστήμης, εἶνε ἀδύνατον.

— Καλὰ, καλὰ, σημειώσατε, κύριε Γεράρδε ὅτι οὐδὲ πρὸς στιγμὴν ἐδυσπίστησα εἰς τὰ λεγόμενά σας. Ἐγὼ ἄρκυν ὑπόληψιν πρὸς τὰς γνώσεις καὶ τὸν χαρακτῆρά σας. Παρακαλῶ λοιπὸν νὰ συγχωρήσητε τὴν μέγχι τοῦδε ἐπιμονήν μου... Ἐξακολουθῶ τώρα τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀναφορᾶς...

Ὡς πρὸ μικροῦ, ἀνέγνωσε, ταπεινοφώνως κατ' ἀρχάς, εἰτα ὑψηλοφώνως :

« Ἐπιστοποιήσαμεν κατὰ δεύτερον, ἐκ τῆς διευθύνσεως τῆς σφαίρας, ὅτι ὁ σκοπευτὴς

δέον νὰ ἴστατο ὑψηλότερον τοῦ κ. Βωφόρτ, ἀντιθέτως πρὸς τὸν κ. Βαλόν εἰς τὸν ὁποῖον ἡ διεύθυνσις ἦν ἐλαβὲν ἡ σφαῖρα δίδει νὰ εἰκάσωμεν ὅτι ὁ σκοπευτὴς ἴστατο ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐφ' ἧς καὶ οὗτος ἐπιφανείας... »

Τὸ δεύτερον ἦδη, ὁ κ. Λωζιέ ἀφένθη ἐπὶ μακρὸν εἰς τὰς σκέψεις του.

Διέτρεξε τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμὰς μετὰ βαθείας προσοχῆς.

— Αὐτὸ ἐνέχει μεγίστην σπουδαιότητα, κύριε...

— Οὐδὲν εἰκάζω, κύριε, εἶπεν ὁ ἱατρὸς διὰ φωνῆς τρεμουσῆς.

— Ἡ δικαιοσύνη εἶνε ἐπιφορτισμένη νὰ κάμῃ αὕτη τὰς εἰκασίας της. Καὶ ἰδοὺ εἰς αὐτὴν τί λέγει ἡ ἀναφορά σας : ἀποσβῶ τὴν ὑπόνοιαν πάσης δυνατῆς ἐνοχῆς τοῦ κ. Βωφόρτ, ἵνα καταστήσω τὴν κρίσιν σας πλέον ἐλευθέρην. Ἀντικαθίστῶ τὸν Βωφόρτ διὰ τοῦ φονέως, πρὸς ὃν ἀπονέμω ὄνομα τι εἶον δῆποτε... διὰ τοῦ Χ., τοῦ ἀγνώστου. Καὶ ἐκ τῆς λογικῆς σας αὐτῆς ἰδοὺ τί ἐγὼ ἐξάγω : Ὁ Βαλόν λαμβάνει τραῦμα τὸ ὁποῖον τὸν διαπερᾷ ὀριζοντίως. Λοιπὸν ὁ Χ., ὁ φονεὺς, εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς αὐτῆς μετ' ἐκείνου ἐπιφανείας. Ὁ κ. Βωφόρτ καὶ αὐτός, ἀφ' οὗ διατείνεται ὅτι ἐκάρθητο ἐπὶ τοῦ ὀχήματος μαζὺ μετ' ὃν Βαλόν, δέον νὰ ἐλάμβανε καὶ οὗτος πληγὴν φέρουσαν τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα. Δὲν φρονεῖτε καὶ σῆς οὕτω ;

— Σᾶς ἀκούω, κύριε, ἔτοιμος ν' ἀνασκευάσω τὰς πλάνας σας.

— Ἐχει καλῶς. Ἀντὶ ὅμως τοιούτου τραύματος τί πιστοποιεῖτε εἰς τὸν κ. Βωφόρτ; Πληγὴν μαρτυροῦσαν ὅτι τὸν ἐσκόπευσαν ἀπὸ μέρους ὑψηλότερου. Ὁ αὐτὸς λοιπὸν ἄγνωστος δὲν ἐπυροβόλησε καὶ ἐπὶ τῶν δύο ; Ἐχομεν ὅθεν δύο τραύματα ἀλλεπαλήλως γεγόμενα καὶ ἐν δικαστήματι στιγμῆς, ἂν πρέπει νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὴν ἀφήγησιν τοῦ κ. Βωφόρτ... καὶ τὰ τραύματα αὐτὰ οὐσιωδῶς διαφέρουσιν ἀλλήλων. Τὸ ἓν εἶνε κατ' εὐθείαν, τὸ ἄλλο ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Πῶς ἐξηγεῖτε τοῦτο ;

— Σᾶς ἀκούω, κύριε, ἐπ' ἀνέλαθεν ὁ Γεράρδος.

— Ἐγὼ θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω. Ὁ κ. Βαλόν εὐρίσκεται μόνος εἰς τὸ ὄχημα. Διέρχεται τὸ δάσος. Ὁ Χ. τὸν περιμένει. Ὁ δρόμος ἔχει κατωφερείας. Πλησίον τοῦ ἔλους μάλιστα τὸ ὄραμα ὑψύται. Τὸ παρετηρήσατε ; Ὁ Χ. τὸν ἀναμένει εἰς μέρος ὑπὸθεν δύναται νὰ σκοπεύσῃ χωρὶς νὰ τῷ φέρουν πρόσκομμα τὰ φυλλώματα. Πυροβολεῖ τὸν Βαλόν, ὅστις κἀθηται ἡσύχως καὶ ἀνυπόπτως. Πάραυτα κύπτει ἵνα κρυβῇ. Ὁ Βαλόν αἰσθάνεται ὅτι ἐπληγώθη. Ἀποτόμως ἐγείρεται, παρακολουθῶ καταλεπτῶς τὴν ἀφήγησιν τοῦ κ. Βωφόρτ, ὡς βλέπετε, — ἡγέρθη καὶ ἐκένωσεν εἰς τὴν τύχην τὸ περιστροφόν του πρὸς τὸ μέρος τοῦ δολοφόνου, ἐκεῖ ὑπὸθεν εἶδε τὴν λάμψιν τοῦ πυροβολισμοῦ, κατόπιν πίπτει. Ἀφ' ἐνός ὁ Βαλόν, ἐγείρων τὸ εὐρωστόν του σῶμα ἐν ὑστάτῃ προσπάθειᾳ... Ἐξ ἄλλου ὁ Χ., ὁ ἄγνωστός μας, ὁ φονεὺς, συνεστραμένως καὶ κρυπτόμενος.

— Πιθανόν, κύριε, εἶπεν ὁ Γεράρδος. Ἐνδεχόμενον μάλιστα οὕτω νὰ συνέβη τὸ πρᾶγμα. Ὁ Βαλόν ἠνωρθώθη ἐπὶ τοῦ ὀχήματός

του, ὁ Βωφόρτ αὐτὸς σᾶς τὸ ἀφηγήθη, καὶ φυσικὸν εἶνε ὁ φονεὺς νὰ ἐκρύβῃ μετὰ τὴν διάπραξιν τοῦ φόνου. Ἀλλ' ἐπιτρέπετε νὰ παρατηρήσω κατὰ τί εἰς ὅλα ταῦτα εὐρίσκετε τὸν κ. Βωφόρτ ἔνχορον ;

— Καὶ σῆς, κύριε, πῶς ἄλλως ἠθέλετε ἐξηγήσει τὸ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω τραῦμα τοῦ κ. Βωφόρτ ; Ἀπαντήσατε, παρακαλῶ.

— Θὰ τὸ ἐξηγουν οὕτω, κύριε, καὶ φυσικώτερον : ὁ Βωφόρτ καὶ ὁ Βαλόν κἀθηνται ἐπὶ τοῦ ὀχήματος ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον ὁ Βαλόν ὀδηγεῖ, ἐπὶ πλέον δὲ εἶνε ὑψηλότερος καὶ πλέον σωματώδης τοῦ Βωφόρτ. Ὁ Χ., ὁ κρυπτόμενος φονεὺς, εὐρίσκεται ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του εἰς ἴσην γραμμὴν πρὸς τὸν Βαλόν καὶ ὑψηλότερον τοῦ Βωφόρτ. Πυροβολεῖ δις, καὶ οἱ πυροβολισμοὶ του ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς τῶν πληγέντων παρουσιάζουσι χαρακτηριστικὰ ἀπολύτως διαφέροντας ἀλλήλων.

— Ναί, κύριε, αὐτὸ εἶνε ἐνδεχόμενον, καὶ ὁ συνήγορός του δύναται νὰ κάμῃ χρῆσιν τούτου ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἀλλ' οἰαδῆποτε καὶ ἂν ὑπάρχῃ διαφορά μετὰ τοῦ ἀναστήματος τοῦ Βωφόρτ καὶ τοῦ τοῦ Βαλόν, δὲν θὰ μὲ πείσητε ὅτι ἤρκεσεν αὕτη ὁπως ἐπιφέρῃ πληγὰς τόσον διαφορετικὰς.

— Διατί ὅχι ;

— Παραδέξεσθε ἐν τούτοις, ὅτι ἀποτελεῖ τοῦτο ἐνδείξιν σοβαρῶς ἐπιβαρυντικὴν διὰ τὸν Βωφόρτ, τὴν ὁποίαν ἡ δικαιοσύνη πρέπει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν.

— Ὑπάρχει ἐνδείξις, ἀλλ' ἄγνωστὸν κατὰ πόσον εἶνε ἐπιβαρυντικὴ διὰ τὸν Βωφόρτ.

— Ἡ ἐνδείξις τόσον μάλλον εἶνε σοβαρὰ, καθ' ὅσον εἰμὲθα βέβαιοι ὅτι ὁ φονεὺς ἐτραυματίσθη.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε τῆς δικαιοδοσίας μου.

Ὁ ἀνακριτὴς ἀπέμεινε σιωπηλός, εἰτα, συμπτύσσων τὰς ὀφρὺς :

— Ἰδοὺ, εἶπε, διατί ἡ γνωμοδότησίς σας τόσον θὰ μᾶς ἐχρησίμευεν ἂν ἡ πληξασα τὸν Βωφόρτ σφαῖρα ἦτο τῆς βολῆς τοῦ περιστρόφου τοῦ Βαλόν.

— Δὲν δύναμαι καὶ οὕτε ἄλλος ἐπίσης θὰ δυνηθῇ τοῦτο.

— Κρίμα, κρίμα... Ἐπὶ τέλους, εὐτυχῶς, πλην τῆς ἐνδείξεως αὐτῆς, ἔχομεν καὶ ἄλλα νὰ ἐξετάσωμεν. Καὶ ἐλπίζω εἰς τινα ἀποκαλύψιν παρομοίως ἐνδιαφέρουσαν.

Ἀφήσας τὸν ἱστρὸν ὁ κύριος Λωζιέ, ἀπῆλθε πρὸς συνάντησιν τοῦ Πενσὼν.

Περιεφέρετο οὗτος ἀνὰ τὰς διόδους τοῦ κήπου, καπνίζων τὴν πίπαν του, ἀπολαύων τοῦ ἡλίου, χωρὶς οὐδὲ κἂν νὰ φαίνεται ὅτι ἀπησχόλει τὴν σκέψιν του τὸ ἐγχείημα.

Ὅτε εἶδε πλησιάζοντα τὸν ἀνακριτὴν, ἐτίναξεν ἐπιμελῶς τὸν καπνὸν, ἐσπόγγισε τὴν πίπαν, τὴν ἐπανάθηκεν ἐν τῇ θήκῃ της, καὶ ταύτην ἐν τῷ θυλακίῳ του.

— Νὰ ὁ ἀνεμικουβάρας ! ἐψιθύρισεν.

Ὁ Πενσὼν ἦτο ἀπηγὴς καὶ οὐδέποτε τὸν συνεχῶς διὰ τὰς τρεῖς προηγηθείσας ἀποτυχίας, τὰς μόνας τρεῖς ἀποτυχίας, ἔλεγε, τοῦ βίου του ὡς ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου.

— Καπνίζων βέβαια τὴν πίπαν, κύριε Πενσὼν, θ' ἀνακαλύψετε τὸν φονεὶα τοῦ Βαλόν ; εἶπε ξηρότατα ὁ ἀνακριτὴς.

— Ἀς μὲ συγχωρήσῃ ὁ κύριος ἀνακρι-

τής, ἀλλὰ περιέμενον τὰς διαταγὰς του. Καὶ ἐν τῷ μεταξύ ἐκάπνιζον πρὸς ἀναρρίπισιν τῶν ἰδεῶν μου.

— Καὶ αἱ ἰδέαι σας τὰς ὁποίας ἀνερρίπισατε, δὲν σὰς διεφώτισαν εἰς τίποτε ;

— Μικρὰ πράγματα, κύριε. Μὲ τὸν κύριον ἀνακριτὴν, ἄλλως τε, δὲν δύναμαι νὰ ἐρχωμαι εἰς συνεννόησιν.

Ὁ κύριος Λωζιὲ ἐφριχιάσεν ἑλαφρῶς καὶ ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν, τῷ ἐφάνη ὅτι οἱ λόγοι τοῦ Πενσῶν ἐνέειχον δι' αὐτὸν προσβλητικὴν εἰρωνίαν.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῇτε μὲ αὐτό, κύριε Πενσῶν ;

— Ὁ κύριος ἀνακριτὴς ἔχει πολλὴν πείραν... Εὐτύχημά μου αἰσθάνομαι τὸ νὰ ποδηγετοῦμαι ἀπὸ αὐτόν.

Ὁ Λωζιὲ ἀπέμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλός.

Ἦγνόει ἂν ἐπρεπε νὰ δυσηρεστεῖτο.

Τέλος, ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν του :

— Κύριε Πενσῶν, ὁποία εἶνε ἡ γνώμη σας ἐπ' αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ;

— Δὲν ἔλαβον ἀκόμη καιρὸν νὰ σχηματίσω τοιαύτην.

— Θὰ σὰς ποδηγετήσω. Ἡ διήγησις τὴν ὁποίαν μὰς ἔκαμεν ὁ κύριος Βωφόρτ εἶνε μῦθος. Ὁ φόνος δὲν ἐτελέσθη ὡς αὐτὸς μὰς τὸν διηγήθη !

— Ἀ ! ἄ ! ἀνεκάλυψεν ὁ κύριος ἀνακριτὴς τίποτε ἀφότου ἐπεστρέψαμεν εἰς τὴν ἑπαυλιν ;

— Θὰ κρίνῃτε περὶ τούτου, κύριε Πενσῶν, διότι ὀφείλω νὰ σὰς κρατῶ ἐνήμερον ἐὰν θέλω ἡ συνδρομὴ σας νὰ μοὶ ἀποβῇ ἐπωφελής.

— Εὐχαριστῶ, κύριε ἀνακριτά, διὰ τὴν ἐπ' ἐμοῦ ἐμπιστοσύνην σας.

— Δὲν δίδω πίστιν εἰς ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνατραπείσης ἀμαξίας...

— Πρὸς τίνα σκοπὸν ὁ κ. Βωφόρτ νὰ ἐφεύδετο ;

— Ἵνα νίψῃ τὰς χεῖράς του ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως.

— Ὁ κ. ἀνακριτὴς φρονεῖ λοιπὸν ὅτι ὁ κ. Βωφόρτ ἠδύνατο νὰ διαπράξῃ...

— Ἀφοῦ τὰ πάντα σὰς εἶπω, κρίνετε τότε καὶ ὁ ἴδιος.

— Εἶμαι περιέργος ν' ἀκούσω, ἐπιθύρῃσεν ὁ Πενσῶν.

— Ὁ κ. Βωφόρτ, τὸ γνωρίζω, ὅπως καὶ ὅλοι εἰς Κρέιλ, διατελεῖ ἐν ἐμπορικῇ καταστάσει ὅχι ἀνθηρᾷ. Θεωρεῖται μάλιστα ὡς περιελθὼν εἰς χρηματικὰς στενοχωρίας. Τί μὰς ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἐπωφελήθη περιστάσεως παρυσιασθείσης αὐτῷ ἵνα καταστή κύριος μιᾶς περιουσίας ; ... Ὁ κ. Βωφόρτ δὲν εἶνε συνηθισμένος νὰ ζῇ βίον πενιχρόν. Ἀπώλεσε πολλὰ τώρα τελευταῖον. Θὰ ἐφοβήθη τὴν πενίαν.

— Ὁ κ. ἀνακριτὴς φρονεῖ λοιπὸν ὅτι ἡμπορεῖ κανεὶς εὖτω, διὰ μιᾶς, νὰ γίνῃ δολοφόνος ;

— Ἡ εὐκαιρία εἶνε πανίσχυρος ... κύριε Πενσῶν.

— Ἀλλὰ καὶ ἡ τιμιότης ἐπίσης, κύριε Λωζιέ.

— Ὡς ἐπραξεν πρὸ μικροῦ μὲ τὸν ἱατρὸν

Γεράρδον, ὃς κάμωμεν τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ὁ δολοφόνος εἶνε ὁ Βωφόρτ.

— Ἔστω ... Ἀς μὴ τῷ ἐναντιωθῶμεν ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Πενσῶν.

— Θὰ ἴδῃτε πῶς τὰ ἐλάχιστα πράγματα συνδέονται μεταξύ των.

Ὁ Βαλὸν καὶ ὁ Βωφόρτ συνηντήθησαν εἰς τοῦ Παρλεγκέ, ὁ Βωφόρτ μανθάνει ὅτι ὁ Βαλὸν θὰ λάβῃ 450 χιλιάδας φράγκων. Καὶ ὅχι μόνον τὸ μανθάνει. ἀλλ' ἐπὶ πλέον βλέπει ἰδίους ὄμμασι τὸ ποσόν, ὅτε ὁ κ. Παρλεγκέ μετρᾷ τὰς δέσμας τῶν τραπέζογραμμάτων εἰς τὸν ἀνύποπτον ἐργαστασιάρχην, ὅστις τὰ εἰσάγει ἐντὸς δερματίνου σακκοῦ. Μὲ ἀκούετε ;

— Ὡ ! οὐδὲ λέξις μοὶ διαφεύγει !

— Δειπνοῦσι μαζύ. Καὶ ἀναχωροῦν ἐπίσης μαζύ. Ὁ κ. Βωφόρτ συνώδευε τὸν Βαλὸν. Διατί τὸν συνώδευε ; Προσηνέχθη ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ὁ Βαλὸν θὰ διέτρεχε κίνδυνον ; Ὀλίγον τοῦτο μὰς ἐνδιαφέρει. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ κ. Παρλεγκέ θὰ μὰς πληροφρήσῃ περὶ τῶν κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως ἀνταλλαγέντων λόγων.

— Αὐτὸ δὲν μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ μὰς πληροφρήσῃ μεγαλὰ πράγματα. Ὁ Βαλὸν καὶ ὁ Βωφόρτ, ὡς γνωρίζω, ἦσαν σχετικοί, ἐβλέποντο ἐνίοτε, καὶ ὁ Βωφόρτ ἐθήρουν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τοῦ Βαλὸν, εἰς τὸ δάσος τῆς Ἀλλαττης.

— Ἐπαναλαμβάνω, ὀλίγον μὰς ἐνδιαφέρει. Καὶ παρκαλουθῶ τὴν ἱστορίαν, ὡς ἐγὼ εἰς τὸν νοῦν μου τὴν κατήρτισα, τῶν συμβεβηκότων τῆς ἐσπέρας. Εἰς τὸ δάσος, ὁ τόπος τοῦ Ἑλούς τῶν Ἐλάφων εἶνε μέρος κατάλληλον δι' ἐγκλήματα, παρήμερον καὶ ἀπομονωμένον. Ὑπὸ πρόφασιν εἰανδήποτε, ὁ Βωφόρτ κατέβη τῆς ἀμαξίας. Οὐδὲν ἀποδεικνύει ὅτι ὤφειλε νὰ συνώδευε τὸν Βαλὸν μέχρι τῆς ἐπαύλεως λα Νοβίς. Δύο μίλις χιλιόμετρα ἀπέχον πλέον ἐκεῖθεν. Ὁ Βωφόρτ ἠδύνατο νὰ κατέβαινεν ὅπως ἐπιστρέφῃ εἰς Κρέιλ.

— Ἐν ὥρᾳ νυκτός ;

— Ὁ καιρὸς ἦτο θαυμάσιος, χθές, πανσέληνος λαμπρά. Ἦτο περίπατος θελκτικός.

— Δυνατόν, ὅπως ὅποτε.

— Ὁ Βωφόρτ ἀφῆκε λοιπὸν τὸν Βαλὸν. ἐπανερχεται πρὸς τὸ Κρέιλ. Αἰφνης ρίπτεται εἰς τὸ δάσος καὶ ἐπανερχεται ἐπὶ τὰ βήματά του ζητῶν νὰ καταρθασῇ τὴν κακῶς ὡς ἐκ τῆς ἀνωμαλίας τῆς ὁδοῦ βαίνουσιν ἀμαξίαν.

— Ὁ ὁρόμος τῷ ὄντι εἶνε εἰς ἀθλιεστὰν τὴν κατάστασιν.

— Κατέφθικε μετ' οὐ πολὺ τὴν ἀμαξίαν. Ἀλλὰ φροντίζει νὰ μὴ φανῇ. Οἱ θάμνοι τὸν κρύπτουν. Ὑπερβαίνει τὸν Βαλὸν ἐν τῇ πορείᾳ του. Θὰ τὸν ἀναμένῃ ὀπίσθεν τῶν θάμνων ὅπου ἀνεύρομεν τὰ ἴχνη αἱματος. Ὅτε διέρχεται ἡ ἀμαξία, πυροβολεῖ, κυτᾷ τὸν Βαλὸν, καὶ κύπτει διὰ νὰ μὴ τὸν ἴδῃ ἐκεῖνος. Ὁ Βαλὸν, ἀντιπυροβολεῖ εἰς τὴν τύχην, καὶ ἡ σφαῖρα εὗρε τὸν Βωφόρτ, προξενήσασα αὐτῷ εἰς τὴν κεφαλὴν τὴν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ἀμυγλὴν...

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΟΠΟΥ Η ΑΓΑΠΗ ΕΚΕΙ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ

Ἐκ τῶν λαϊκῶν διηγημάτων
τοῦ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΗ

[Τέλος]

Ἀνεστέναξεν ὁ Ἀβδέιτζ καὶ λέγει :

— Καὶ δὲ θῆχης καὶ ζεστὰ ρούχα !

— Στὴν κατάστασι ποῦεμαι, καλότης, ποῦ νὰ βρεθῶν ; ἔχτες ἔβαλα ἀμανάτι τὸ τελευταῖό μου σαλι γιὰ ἐβδομήντα λεπτά.

Ἐπῆγε ἡ γυναῖκα κοντὰ στὸ κρεββάτι καὶ ἐπῆρε τὸ παιδί ὁ Ἀβδέιτζ ἐσηκώθη καὶ ἔπιασε ἀπὸ τὸν τοῖχο ἓνα παλῆο σακκάκι καὶ τῆς τὸ ἔφερε.

— Νά ! τῆς λέγει, ἂν καὶ εἶνε παλῆο πρᾶμμα, ὅμως ἀξίζει γιὰ νὰ τυλίξης τὸ παιδί.

Ἐκύτταξε ἡ γυναῖκα τὸ ρούχο, ἐκύτταξε τὸ γέρο, ἐπῆρε τὸ ρούχο καὶ τῆς ἦλθαν τὰ δάκρυα. Ἐστρεψε τὸ πρόσωπο καὶ ὁ Ἀβδέιτζ, ἔσκυψε κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ἐτραβήξε ἓνα σεντούκι, ἔψαξε μέσα καὶ ἔκατσε πάλι ἀντίκρου στὴ γυναῖκα. Καὶ εἶπεν ἡ γυναῖκα :

— Ὁ Χριστὸς νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴ σου.

Ἐκεῖνος μ' ἔστειλε, φαίνεται, κοντὰ στὸ παράθυρό σου. Ὅταν ἐβγήκα ἀπὸ τὸ σπῖτι ἦτονε ζεστός ὁ καιρὸς, καὶ τώρα, δὲς, τί κρύο κάνει. Ἐκεῖνος θὰ σοῦ πε νὰ κυττάξης στὸ παράθυρο γιὰ νὰ μὲ δῇς καὶ μὲ λυπηθῇς.

Ἐλχμογέλασε ὁ Ἀβδέιτζ καὶ τῆς λέγει :

— Ἐκεῖνος βέβαια μοῦ τῶπε. Ἐτσι ἄδικα, κυρά μου, ἐγὼ δὲν ἐκύτταξα στὸ παπαθυρο.

Κ' ἐδιηγήθηκε ὁ Μαρτίνος καὶ στὴ γυναῖκα τοῦ στρατιώτη τ' ὄνειρό του, καὶ πῶς μιὰ φωνὴ τοῦ ὑποσχέθηκε πῶς σήμερα ὁ Χριστὸς θὰ ἔρθῃ στὸ σπῖτι του.

— Ὅλα μπορεῖ νὰ γείνουν, εἶπεν ἡ γυναῖκα.

Ἐσηκώθηκε, ἐτύλιξε μὲ τὸ ρούχο τὸ παιδί τῆς, τὸν εὐχαρίστησε πάλι καὶ τὸν ἀποχαιρέτισε γιὰ νὰ φύγῃ.

— Παρε αὐτὰ γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, εἶπεν ὁ Ἀβδέιτζ.

Καὶ τῆς ἔδωσε ἐβδομήντα λεπτά γιὰ νὰ ξεχρώσῃ τὸ σάλι τῆς. Ἐσταυροκοπήθηκε ἡ γυναῖκα, ἔκαμε τὸ σταυρὸ του καὶ ὁ Ἀβδέιτζ καὶ τὴν ἐπροβόδισε.

Ἐφυγε ἡ γυναῖκα, ἔφαγε ὁ Ἀβδέιτζ τὴν σούπα του, ἐσυγύρισε καὶ ἔκατσε πάλι στὴ δουδεῖά του. Δουλεύει καὶ ὅλο τὸ παράθυρο θυμᾶται. Ἄμα σκοτεινιάσῃ τὸ παράθυρο, ἀμέσως παρατηρεῖ ποῖος περνᾷ. Ἐπέρασαν καὶ γνωρίζοι, ἐπέρασαν καὶ ξένοι, ἀλλὰ τίποτε ξεχωριστὸ δὲν ἐσυνέβη.

Ἐξᾶφνα ὁ Ἀβδέιτζ βλέπει ἀντίκρου στὸ παράθυρό του, ποῦ ἐσταμάτησε μιὰ γρηῃ μεταπράτισσα, ἡ ὁποία ἐσήκωνε ἓνα ταβλὰ μὲ μῆλα. Εἶχε κάμει καλὴ πούλησι φαίνεται, γιὰτὶ λίγα τῆς ἔμεναν στὸν ὁμό της ἐσήκωνε καὶ ἓνα σακκὶ μὲ πελεκουᾶια. Φαίνεται πῶς τὰ εἶχε συνάξῃ ἀπὸ καμμιὰ εἰκοδομὴ καὶ ἐπήγαγε στὸ σπῖτι τῆς. Φαίνεται καὶ πῶς τὸ σακκὶ τῆς ἐκούραζε τὸν ὁμο. θέλησε νὰ σηκώσῃ τὸ σακκὶ ἀπὸ τὸν ἄλλον